

КОСТЕНУРКИ

ДО

БЕЗКРАЯ

ДЖОН

ТРИШН

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ
ЮЛИЯ ЧЕРНЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени.

Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Turtles All the Way Down*
Copyright © 2017 by John Green

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by agreement with Dutton Children's Books,
a division of Penguin Young Readers Group,
a member of Penguin Group (USA) Inc.

Превод Юлия Чернева
Редактор Десислава Недялкова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2017
Тираж: 7000 бр.
ISBN 978-954-27-2108-6

На Хенри и Алис

„Човек е винаги това, което иска,
но желае всичко по необходимост.“

– АРТУР ШОПЕНХАУЕР

ПЪРВА ГЛАВА

ПО ВРЕМЕТО, КОГАТО ОСЪЗНАХ, че може да съм плод на художествена измислица, прекарвах делничните дни в държавна институция в северната част на Индианаполис, наречена гимназия „Уайт Ривър“, където от мен се изискваше да обявам в определен час – между 12,37 и 13,14 – от сила толкова по-големи от мен, че дори не бях в състояние да ги посоча точно. Ако в онзи септемврийски ден въпросните сили ми бяха определили друго време за обяв или ако другарите ми по маса, които помогнаха да стана автор на съдбата си, бяха избрали друга тема за разговор, краят щеше да е друг – или поне средата щеше да е различна. Аз обаче започвах да научавам, че животът ти е история, разказваща за теб, а не тази, която разказваш ти.

Разбира се, ти си възбразяваш, че пишеш собствената си съдба. Налага се. Мислиш си: Сега избирам да отида на обяв, когато в 12,37 някъде отвисоко прозвучи монотонният звънец. Но всъщност решава звънецът. Ти си мислиш, че си художникът, но на практика си платното.

В столовата един през друг се надвикваха стотици гласове, затова разговорът се превърна само в звук, забързано ромолене на река върху скали. Докато седях под флуоресцентните тръби, които агресивно блъваха изкуствена светлина, се замислих как всички вярваме, че сме герои в някаква лична грама, докато всъщност представляваме идентични организми, колонизирали огромна стая без прозорци, миришеца на лизол и свинска мас.

Ядях сандвич с фъстъчено масло и мед и пиех „Доктор Пепър“. Честно казано, намирах за отвратителен целия процес на дъвчене на растения и животни и после напъхването им в хранопровода ми, затова се опитвах да не мисля за факта, че ям, което си е всъщност мислене точно за това.

Майкъл Търнър, който седеше от другата страна на масата срещу мен, граскаше нещо в тетрадка с жълти листове. Масата ни за обяд беше като дълго поставяна пиеса на Бродуей – актьорският състав се сменяше през годините, но ролите си оставаха същите. Майкъл беше артистичният. Той говореше с Дейзи Рамирес, която играеше ролята на моята най-добра и безстрашна приятелка още от основното училище, но не можех да следя разговора им заради шума на другите.

Каква беше моята роля в пиесата? Поддържаща. Аз бях приятелката на Дейзи или дъщерята на госпожа Холмс. Аз бях нечий чужд придатък.

Почувствах, че стомахът ми започна да обработва храната и въпреки шумните разговори, чухах го да храносмила, как всички бактерии дъвчат лепкавото фъстъчено масло – как учениците в мен ядат в столовата вътре в червата ми. Тялото ми потренира конвулсивно.

– Ти не ходи ли на лагер с него? – попита ме Дейзи.

– С кого?

– С Дейвис Пукет.

– Да – отвърнах. – Защо?

– Слушаш ли изобщо?

Слушам, помислих си, какофонията на храносмилателната ми система. Разбира се, отгавна знаех, че играя ролята на гостоприемник за огромен брой различни паразитни организми, но нямах желание да ми се напомня за това. По брой на клетките човешките същества съдържат приблизително 50% микроби, а това означава, че около половината клетки, от които си съставен, изобщо не са твои. В моя биом, конкретно, живеят близо хиляда пъти повече микроби, отколкото са хората по света, и често ми се струва, че ги чувствам как живеят, хранят се и умират в мен и по мен. Избърсах потните си длани в джинсите и се опитах да контролирам дишането си. Признавам, че изпитвам известно безпокойство, но бих поспорила колко логично е да се притесняваш от факта, че си колония от бактерии, обвита в кожа.

– Щели да арестуват баща му за подкуп или нещо подобно, но той изчезнал в нощта преди полицейската акция – каза Майкъл. – Има обявена награда от сто хиляди долара за него.

– А ти познаваш сина му – гобави Дейзи.

– Познавах го – отговорих.

Дейзи нападна с вилицата училищния обяд от правоъгълна пица и зелен фасул. Не спираше да ме гледа, отваряйки широко очи, сякаш питаше: Е? Стана ми ясно, че иска да ме пита нещо, но не знаех какво, защото стомахът ми не млъкваше и започнах да се притеснявам, че може би съм завъдила някаква паразитна инфекция.

Дочух как Майкъл разказва на Дейзи за новия си художествен проект, в който използва фотошоп, за да събере и осредни лицата на сто души на име Майкъл, а общият

образ от техните лица ще бъде нов, сто и първи Майкъл. Идеята беше интересна и ми се искаше да чуя още, но в столовата беше много шумно и не спирах да се питам дали нещо не е наред с властващия микробен баланс в мен.

Прекомерният шум в корема едва ли е често срещан, но не и безпрецедентен, и представлява симптом на инфекция с бактерията *Clostridium difficile*, която може да бъде фатална. Извадих телефона си и потърсих „човешки микробиом“, за да прочета какво предлага Уикипедия за бионите микроорганизми, които в момента се намираха в мен. Щракнах на статията за *C. diff* и превъртях наголу го частта, където пишеше, че повечето инфекции от *C. diff* стават в болници. Продължих още наголу, към списъка със симптомите, от които няха нито един, с изключение на прекомерния шум в корема, макар от предишни проучвания да знаех, че клиниката в Кливланд е съобщила за случай с човек, умрял от *C. diff*, след като постъпил в болницата само с болка в корема и висока температура. Напомних си, че нямам висока температура, но вътрешното ми аз отговори: ВСЕ ОЩЕ НЯМАШ.

В столовата, където все още пребиваваше смаляващо се късче от съзнанието ми, Дейзи обясняваше на Майкъл, че проектът му не трябва да бъде за хора на име Майкъл, а за затворници, които по-късно ще бъдат освободени.

– Пък и ще бъде по-лесно – добави тя, – защото те всичките имат полицейски снимки от ареста, направени по един и същ ъгъл. Освен това става въпрос не само за имена, но и за раса, класа и повод за затваряне.

– Ти си гениална, Дейзи – рече Майкъл.

– Прозвуча като изненада – отвърна тя.

В същото време аз си мислех, че щом половината клетки в теб не са твои, това не противоречи ли на цялостната представа за аз, за мен като местоимение в единствено

число, още по-малко като автор на собствената ми съдба? Пропаднах дълбоко в тази повтаряща се, циклична дупка от червеи, докато ме пренесе извън столовата на гимназия „Уайт Ривър“, на някакво несетивно място, посещавано само от порядъчно смахнати хора.

Още от малка притисках нокътя на десния си палец във възглавничката на средния си пръст и затова имам странен мазол върху отпечатъка на пръста си. След като съм го правила толкова много години, лесно мога да сценя кожата си там, затова покривам мазола с лейкопласт, за да не се инфектира. Понякога обаче започвам да се притеснявам, че мястото вече се е инфектирало и затова трябва да го почистя и подсуша, а единственият начин да го направя, е да отворя раната и да изстискам кръвта, която ще потече. А започна ли веднъж да мисля как ще разцепеня кожата си, направо не мога да не го направя. Извинявам се за двойното отрицание, но ситуацията наистина е с двойно отрицание и единственото бягство от това затруднение е отричане на отрицанието. Както и да е, изпитах желание да почувствам как нокътят на палеца ми се впива в кожата на възглавничката на пръста ми. Знаех, че съпротивата е безсмислена, затова отлепах под масата в столовата лейкопласта от пръста си и забих нокът в загрубялата кожа, докато почувствах, че цепнатината се отваря.

– Холмси – започна Дейзи и аз я погледнах. – Обягът почти приключи, а ти все още не си споменала за косата ми. – Тя разроши косата си, в която имаше розово-червени кичури. Да. Беше я боядисала.

Изплувах от дълбините и отвърнах:

– Смело.

– Знам. Нали? Казва: „Дами и господата и хора, които не се определят като дами или господата, Дейзи Рамирес няма да престъпни обещанията си, но ще разбие сърцата ви“. – Са-

мообявеният девиз на Дейзи беше „Разбивай сърца, не обещаия“. Тя заплашваше да си го татуира на глезена, когато навърши осемнайсет. Дейзи отново се обърна към Майкъл, а аз – към мислите си. Тътенът в стомаха ми се засили и стана по-шумен. Имах чувството, че ще повърна. За човек, който активно мрази телесни течности, повръщам госта.

– Холмси, добре ли си? – попита Дейзи.

Кимнах. Понякога се чудя защо тя ме харесва или най-малкото – понася. Защо ме търпяха всички? Дори аз самата се намирах за досадна.

Усетих, че челото ми се облива в пот, а започна ли да се потя, беше невъзможно да спра. Потя се часове наред, и не само лицето или под мишниците. Поту се вратят ми. Гърдите. Прасците. Може би наистина имах температура.

Пяхнах стария пластир в джоба си, без да поглеждам надолу, извадих нов под масата, разопаковах го и после сведох очи, за да го залепя на пръста си. През цялото време дишах през носа и издишвах през устата, както ме съветваше доктор Карън Сингх – в равномерен ритъм, „от който пламъкът на свецъ ще потрепне, но няма да угасне. Представи си пламък на свецъта, Аза, как потрепва, но продължава да гори и винаги е там“. Опитах, но спиралата на мислите ми продължи да се затяга. Чух доктор Сингх да казва, че не трябва да вадя телефона си и да търся една и съща информация отново и отново, но въпреки това го извадих и препрочетох статията „Човешка чревна микрофлора“ в Уикипедия.

Проблемът със спиралата е, че когато я следваш вътрешно, тя никога не свършва. Продължава да се затяга до безкрайност.

Сложих последната четвъртинка от сандвича си в найлоновото пликче с цип, станах и го изхвърлих в препълнената кофа за боклук. Заг гърба си чух глас:

– Трябва ли да се притеснявам, че не каза повече от две думи на кръст цял ден?

– Мислех спирално – измънках в отговор.

Дейзи ме познаваше, откакто бяхме на шест, достатъчно дълго, за да е наясно за какво става дума.

– Така и предположих. Извинявай. Хайде да се помотаем. До нас се приближи Моли, усмихна се и каза:

– Хм, Дейзи, за твоя информация, страхотната ти боя за коса капе по тениската ти.

Дейзи погледна раменете си и видя, че по раираната ѝ тениска има розови петна. Тя трепна за секунда и после изправи гръб.

– Да, това е част от идеята, Моли. В момента тениските на петна са невероятен хит в Париж. – Дейзи отмести очи от Моли и се обърна към мен. – И така, отиваме у вас и ще гледаме „Междузвездни войни: Бунтовниците“. – Дейзи много си падаше по „Междузвездни войни“ и не само по филмите, но и книгите, анимационните шоутоа и предаването за деца, където всичко е направено от „Лего“. Освен това пишеше фенфикшън за любовния живот на Чубака. – И ще поработим над настроението ти, докато успееш да формулираш изречение от три или дори четири думи. Добре ли звучи?

– Добре звучи.

– И после ще ме закараш на работа. Извинявай, но трябва да отида.

– Добре. – Искях да кажа още нещо, но мислите продължаваха да връхлитат, неканени и нежелани. Ако аз бях авторът на съдбата си, щях да престана да мисля за моя микробиом. Щях да кажа на Дейзи колко много харесвам

идеята ù за художествения проект на Майкъл и че много добре помня Дейвис Пукет и че помня, когато бях на единайсет и изпитвах неясен, но постоянен страх. Щях да ù кажа, че помня как веднъж в лагера лежахме с Дейвис един до друг на рѣба на кея, провесили крака над водата и опрели гърбове в грубо издяланите дѣски, и гледахме безоблачно-то лятно небе. Щях да ù кажа, че с Дейвис не разговаряхме много, нито дори се поглеждахме, но това нямаше значение, защото гледахме заедно същото небе – нещо може би е по-интимно от това да се гледаме очи в очи. Всеки може да те гледа. Много рядко ще намериш някой, който вижда същия свят като теб.

ВТОРА ГЛАВА

ГОЛЯМА ЧАСТ ОТ СТРАХА ИЗТЕЧЕ ОТ МЕН заедно с потта, но докато вървях от столовата към кабинета по история, не се сдържах, извадих телефона си и препрочетох историята на ужасите, наречена „Човешка чревна микрофлора“ в Уикипедия. Четях и вървях, когато чух, че майка ми ме вика през отворената врата на класната стая. Тя седеше зад металното си бюро, наведена над някаква книга. Мама беше учителка по математика, но обожаваше да чете романи.

– Никакви телефони в коридора, Аза!

Прибрах телефона и влязох. Имаше още четири минути от обедната почивка и това беше идеално време за разговор с мама. Тя ме погледна и трябва да е видяла нещо в очите ми.

– Добре ли си?

– Да – отговорих.

– Не си обезпокоена?

Доктор Сингх беше казала на мама да не ме пита дали нещо ме притеснява, затова тя беше престанала да го формулира като директен въпрос.

– Добре съм.

– Взимаш си лекарството. – Това пак не беше директен въпрос.

– Да – отвърнах и това беше, общо взето, вярно. Имах леко нервно разстройство първата година в гимназията, след което ми предписаха кръгло бяло хапче веднъж дневно. Гълтах го горе-долу три пъти седмично.

– Изглеждаш... – Мама вероятно имаше предвид „потна“.

– Кои решава кога да бие звънецът? – попитах. – Например училищният звънец?

– Знаеш ли, нямам представа. Предполагам, че това се решава от училищното ръководство.

– И защо обедната почивка е трийсет и седем минути, а не петдесет? Или двайсет и две? Или колкото и да е?

– Изглежда, мозъкът ти е много напрегнато място – отвърна мама.

– Странно е, че това се решава от някой, когото не познавам, и после трябва да го спазвам. Все едно живея според графика на някой друг. А дори не съм го виждала.

– Да, в това отношение и в много други американските гимназии много приличат на затвори.

Ококорих очи.

– О, боже, колко си права, мамо. Детекторите за метал. Стените от блокове сгурбетон.

– И гимназиите, и затворите са претъпкани и недостатъчно финансирани – добави тя. – И имат звънци, които ти казват кога и какво да правиш.

– И не избираш какво да ядеш за обяд – продължих. – И в затворите има жадни за власт, корумпирани надзиратели, също като учителите в училище.

Тя ме стрелна с поглед, а после прихна да се смее.

– Право вкѝци ли се прибираш след училище?

– Да, а след това трябва да закарам Дейзи на работа.

Мама кимна.

– Понякога ми липсва, че вече не си малко дете, но после си спомням „Чѝк И. Чийз“.

– Тя се опитва да спести пари за колеж.

Майка ми отново сведе поглед кѝм книгата.

– Знаеш ли, ако живеехме в Европа, колежѝт нямаше да струва много.

Подготвих се за речта на мама за цените в колежите.

– В Бразилия има безплатни университети – продължи тя. – В по-голяма част на Европа също. В Китай. Но тук искат двайсет и пет хиляди долара на година за обучение в щата, в който живееш. Едѝва преди няколко години изплатих моите заеми, а скоро ще трябва да теглим нови за теб.

– Още съм в единайсети клас, мамо. Имам много време да спечеля от лотарията. И ако това не стане, ще плащам за колежа, като продавам метамфетамини.

Тя се усмихна тъжно. Мама наистина се тревожеше как ще плати, за да продължа образованието си.

– Сигурна ли си, че си добре? – попита тя.

Кимнах. Звѝнецѝт прозвуча някѝде отвисоко и ме изпрати в часа по история.

Когато отидох до колата си след училище, видях, че Дейзи вече седи отгясно на предната седалка. Беше сменила фланелката с петната и бе облякла униформената си тениска с емблемата на „Чѝк И. Чийз“. Седеше, сложила ранцата си на коленете, и пиеше прясно мляко от училищна

кутия. Дейзи беше единственият човек, на когото имах доверие да дам ключ за Харолд. Дори мама нямаше ключ за Харолд, но Дейзи имаше.

– Моля те, не пий непрозрачни течности в Харолд – казах ѝ.

– Млякото е прозрачна течност – отговорих тя.

– Да бе – отвърнах и преди да потеглим, закарах Харолд до предния вход на училището и изчаках, докато Дейзи изхвърли млякото.

Може би сте били влюбени. Имам предвид истинска любов, каквато описваше баба ми, цитирайки Първото послание на апостол Павел към коринтяните, любовта, която е пълна с благост и търпелива, която не завижда и не се гордее, която всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява. Не обичам да употребявам често думата любов. Чувството е твърде хубаво и рядко, за да се омаловажава с прекалена употреба. Може да имаш добър живот, без дори да знаеш какво е истинска любов, от коринтянския вид, но аз имах късмета да я открия с Харолд.

Харолд беше шестнайсетгодишна „Тойота Корола“, в цвят, наречен мистично синьо-зелено, и двигател, който потракваше в равномерен ритъм като туптенето на безупречно метално сърце. Харолд беше колата на татко. Всъщност татко я кръсти така. Мама не я продаде, затова автомобилът стоя в гаража осем години, до шестнайсетия ми рожден ден.

Привеждането на двигателя на Харолд в действие след толкова много години ми струва всичките четиристотин долара, които бях спестила в досегашния си живот – от джобни пари, скътаността, когато мама ме изпратеше да купя нещо от близкия минимаркет „Съркъл

Кей“, лятна работа в „Събуей“, коледни подаръци от баба и дядо – затова в известен смисъл Харолд беше кулминацията на цялото ми съществуване, поне във финансово отношение. И аз обичах автомобила. Мечтаех за него. Харолд имаше просторен багажник, вграден по поръчка, огромен бял волан и задна седалка, тапицирана със синкавобежова кожа. Ускоряваше с невъзмутимото спокойствие на будистки дзен учител, който знае, че нищо не трябва да се прави бързо, а спирачките виеха като метална машинна музика. Обожавах го.

Харолд обаче нямаше възможност за връзка чрез Bluetooth, нито CD плейър, а това означаваше, че докато бях в неговата компания, имах три възможности за избор: 1. Да шофирам в тишина; 2. Да слушам радиото или 3. Да слушам втората страна на касетата на татко със запис на превъзходния албум „So Addictive“ на Миси Елиът, който – тъй като касетата не искаше да излезе от касетофона – вече бях слушала стотици пъти.

В крайна сметка, несвършената аудиосистема на Харолд се превърна в последната нота в мелодията от случайности, която промени живота ми.

Дейзи и аз сменяхме радиостанциите, в търсене на песен на определена гениална и недооценена момчешка група, когато попаднахме на новинарски репортаж.

– ... базираната в Индианаполис „Пикет Енджунитринг“, строителна фирма, в която работят повече от десет хиляди души в целия свят, днес...

Протегнах ръка да завъртя копчето, но Дейзи я блъсна.

– Ето, за това ти говорех! – каза тя.

Радиото продължи:

– ... сто хиляди долара награда за информация, която ще помогне да се определи местонахождението на главния изпълнителен директор на фирмата – Ръсел Пикет. Той изчезна в нощта преди полицейската акция в дома му, свързана с разследване за измама и подкуп, и за последен път е бил видян в имението му край реката на 8 септември. Всеки, който има информация къде се намира Ръсел Пикет, може да се обади на полицията в Индианаполис.

– Сто хиляди долара – рече Дейзи. – А ти познаваш сина му.

– Познавах го – отвърнах. Две лета поред, след пети и шести клас, Дейвис и аз ходихме заедно в „Тъжния лагер“, както нарекохме лагер „Надежда“, онова място в Браун Кантони за деца, чиито родители са починали .

Освен че се мотаехме заедно в „Тъжния лагер“, с Дейвис понякога се виждахме и през учебната година, защото той живееше малко по-нататък от мен покрай реката, но на отсрещния бряг. Мама и аз живеехме от онази страна, която от време на време се наводняваше. Семейство Пикет живееха на страната с каменни стени с кули, които изтласкваха покачващата се вода в нашата посока.

– Той вероятно не ме помни.

– Всички те помнят, Холмси – увери ме Дейзи.

– Това не е...

– Не е ценностна преценка. Не казвам, че си добра или щедра, или любезна, или нещо друго. Само казвам, че си запомняща се.

– Не съм го виждала от години – казах аз, но, разбира се, човек не забравя игрите в голямото имение с игрище за голф, плувен басейн с остров и пет водни пързалки. Дейвис беше най-близкото нещо до истинска знаменитост, което бях срещала.

– Сто хиляди долара – повтори Дейзи. Излязохме на междуцатската магистрала номер 465, която обикаля

Индианаполис. – Аз работя за осем долара и четирийсет цента на час, а ни чака награда от сто бона.

– Не бих казала, че ни чакат. Все едно, довечера трябва да чета за въздействието на едрата шарка върху местното население, затова не мога да реша Случая с беглеца милиардер. – Спазвах правилата по магистралата. Никога не карах Харолд над разрешената скорост. Обичах го твърде много.

– Ами, ти го познаваш по-добре, отколкото аз, затова ако цитирам непогрешимите момчета от най-великата поп група в света, „You’re the One“, онази суперлигава песен, която бях твърде голяма, за да харесвам, но въпреки това обожавах.

– Ще си позволя да не се съглася с теб, но песента е страхотна.

– Ти. Си. Човекът. Ти си човекът, когото избирам. Тази, която никога няма да изгубя. Ти си моя забиваги. Моите звезди. Моето небе. Моят въздух. Това си ти.

Засмяхме се и сменихме радиостанцията. Помислих си, че приключихме с въпроса, но Дейзи започна да ми чете статия на „Индианаполис Стар“ от телефона си.

– „Ръсел Пикет, противоречивият главен изпълнителен директор и основател на „Пикет Енджиниъринг“, не е бил вкъщи, когато полицията на Индианаполис го е посетила със съдебна заповед за обиск в петък сутринта, и оттогава не се е прибирал в дома си. Саймън Морис, адвокат на Пикет, твърди, че не разполага с информация къде е Пикет, а на пресконференция днес детектив Дуайт Алън каза, че няма движение по банковите карти и банковите сметки на Пикет от вечерта преди полицейската акция.“ Дрън-дрън-дрън... „Алън потвърди също така, че освен една камера на входната порта, в имението няма други камери за наблюдение. В копие от полицейския доклад, с което се

сдоби „Стар“, пише, че Пикет е видян за последен път в четвъртък вечерта от синовете си Дейвис и Ноа.“ Дрън-дрън-дрън... „имение на север от Трийсет и осма улица, куп съдебни дела, подкрепя зоопарка“, грън-грън-грън... „обагетете се на полицията, ако знаете нещо.“ Дрън-дрън-дрън. Почакай, как така няма камери за наблюдение? Кой милиардер няма камери за наблюдение?

– Онзи, който не иска да се записва сенчестият му бизнес – отвърнах. Карах и си преповтарях наум историята. Знаех, че нещо не се връзва, но не можех да се досетя какво, но после в паметта ми изплува спомен за злобещи зелени койоти с бели очи. – Почакай, имаше камера. Не охранителна, но Дейвис и брат му бяха поставили камера със сензор за движение в гората до реката. Имаше приспособление за нощно виждане и снимаше, когато мине нещо – сърни, койоти, каквото и да е.

– Холмси, имаме следа – заяви Дейзи.

– И заради камерата на входната порта той не може да е отпразил ей така – добавих. – Затова или се е покатерил по собствената си ограда, или е тръгнал през гората, по течението на реката и е изчезнал, нали?

– Да...

– Затова може да е задействал камерата. Но все пак бях там преди няколко години и може вече да я няма.

– А може и да е там! – рече Дейзи.

– Да. Но може и да не е.

– Отбий тук – неочаквано каза тя и аз го направих.

Знаех, че това е погрешният изход от магистралата, но въпреки това поех по него и се престроих в дясната лента, за да се върна в града, към къщи. Към къщата на Дейвис.

Дейзи извади телефона си и го доближи до ухото си.

– Хей, Ерик. Обаждат се Дейзи. Виж, наистина съжалявам, но имам стомашен грип. Може да е вируса Норюк.

– ...

– Да, няма проблем. Още веднъж съжалявам.

Тя затвори, пусна телефона в чантата си и рече: – Ако дори намекнеш за диария, ти казват да си стоиш вкъщи, защото се страхуват от епидемия. Е, добре, правим го. Още ли имаш онова кану?

ДРУГИ ЗАГЛАВИЯ ОТ ДЖОН ГРИЙН

Къде си, Аляска?

Множество Катрини

Хартиени градове

Уил Грейсън, Уил Грейсън
С ДЕЙВИД ЛЕВИТАН

Вината в нашите звезди

Сняг вали
С МОРИЙН ДЖОНСЪН И ЛОРЪН МИРАКЪЛ